

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Eandem Virginem filij sui mortem acerbam, quam coràm ipsa spectaverat, assiduè recogitâsse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

rentur viscera) dolorem suum corde premeret; nisi quò fortassis, aut mæsto quandoque oculorum in filium coniectu eum proderet, aut erumpente furtim gemitu loqueretur; pariterque filius maternum vulnus intelligens, non nisi dejecto aut etiam subducto tristi lumine, vel obortà lacrymula responderet: & ita, reciproca consensione, filius ac mater, amantissimi, mutuis se sauciarent doloribus, mutuis amoribus solarentur.

Quin etiam illud est verosimile (quod piè commentatur S. Bernardinus Senensis) in ipso Divinæ Incarnationis articulo, Sanctissimam Virginem simul in Filij conceptionem, simul in mortem consensisse; eumque jam tum obtulisse Patri, velut pro mundi peccato hostiam, prout ipse se se eo ipso momento offerebat Filius, seque unà cum illo quodammodo crucifixisse; in eumque sensum (ex ejusdem S. Bernardini phrasi) crucifixam crucifixum concepisse. Sic enim loquitur in eo de B. Virgine tractatu: *In signum igitur quòd crucifixa crucifixum concepit, ordinavit summa Sapientia Dei, quòd eodem die Christum concepit, quo etiam fuit passus. Eademque mente Richardus à S. Laurentio: Ex quo filium concepit (inquit) ipsum pro mundi salute pati desideravit; sicut videtur velle Ambrosius.*

§. 2.

Eandem Virginem filij sui mortem acerbam, quam coram ipsa spectaverat, assidue recogitasse.

Iam ut alterum illud, quod propositum erat, exequar: sicut velut modò demonstravimus, Virgo Beata praviam duratam filij passionem, assiduo luctu atque dolore antegressa est: multò magis eandem dicemus, crudelissimæ mortis ab eodem re ipsa & in oculis suis, obitæ perennem atque infixam dolenti animo recordationem aluisse. Quod equidem

dem nemo dubitabit; nisi qui nesciat, Virginis animum præ amoris vi, perpetuò habitasse in filio; vel non intelligat, quàm efficax fuerit & penetrabilis ille doloris gladius, quo, ad filij morientis aspectum, ipsius anima non præstricta leviter, sed ad ipsas usque cordis medullas transfixa ac cruentata est. Nam si, ut multis Sanctorum usquevisse jam vidimus, objecta duntaxat per visum Christi crucifixi species, & obscurum aliquod passionis ejus simulacrum, sic illos affecit, itaque altè infedit animo, ut in omnem deinceps ætatem imago illis patientis Christi semper ante oculos observari videretur: quid, amabo, dicendū de Virgine; quæ, ut oculos materno amore eruditos habebat, longè aliter ac illi aspiciat Vnigenitum suum; longeque penitius introspiciebat penetrabatque dolorum vim, quorum ipsa non modo testis oculatissima, sed etiam focia atque particeps extiterat.

Itaque ex quo infami trabe pendente suum Benno- ni, filium inquam doloris sui, & per extremos cruciatus animam exhalantem contemplata est; ita animo deinceps circumtulit nati sui sanguinolentam speciem, ut passionem ejus ac mortem, non tam præteritam meminisse, quàm velut recentem atque præsentem intueri videretur: de quo sic ipsa ad B. Birgittam: *Passio filij mei, sive comedebam, sive laborabam, quasi recens erat in memoria mea.* Proinde (quod in Deuteronomio, sed diverso sensu, dictum est) assiduè erat vita ejus quasi pendens ante oculos ejus: semperque auribus insonare videbantur tristes illæ moribundi voces, quibus maternum pectus acerrimè percussum & convulserat: *Mulier, ecce filius tuus;* aut illæ supremi laboris & extremæ desertionis indices: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?*

L. I. Rev. c.
77.

S. Birg. l. 4
c. 79.

Ita quidquid agitaret cogitaréve, aspersum erat cruciatuum Christi memoriâ, & reliquam ætatem, istâ (ut ita dicam) dulci-amara meditatione condiébat.

Neque prætermittendum hoc loco, quod etsi minimè per se dubium esse poterat, tamen à Sophronio Jerosolymorum Patriarcha aliisque Patribus memoriæ proditum accepimus: ipsam Dei Matrem, post filij sui in cælum ascensum, loca quæ is suis doloribus atque sanguine consignasset ac consecrasset frequenter convisere atque obire solitam. Qua

Serm. de Assumpt. B.M. de re S. Hildephonfus: *Si scire velimus (inquit) quid Dei Genitrix post Resurrectionem Domini, antequam ipse cælos ascenderet, agebat: sine dubio loca Dominica Nativitatis, Passionis, sepulturae & Resurrectionis frequenter circumiens invisere cupiebat. In iisdem etiam locis lacrymas fundebat, & sanctissimi oris sui oscula imprimebat. Deinde ad notum sibi refugium, Apostolicum contubernium, cum gaudio remeabat. Et Joannes Gerson tractatu 2. super Magnificat, loquens in persona discipuli; Puto (inquit) quod post passionem filij sui B. Mater ejus crucem crebrò fuerit amplexata, omniaq; loca ubi steterunt sacri pedes ejus, sedula de osculatione coluerit. At generalius L. 6. c. 61. ipsamet Virgo apud S. Birgittam: Omni tempore (inquit) quo post Ascensionem filij mei vixi, visitavi loca in quibus ipse passus est, & mirabilia sua ostendit.*

§. 3.

Ejusdem, in visendis locis passionis filij consecratis, animi, studium ac devotio.

Ad ann. Dō. 37. ERGO dolori amorive suo sive levamen sive pabulum quaesitura, aut S. Ioanne (ut in Elavio Dextro legitur) aut cognatis matronis puellisve familiaribus comitata, exibat nunc orientem versus, & torrentem Cedron prætergressa, divertebat primùm in villam Gethsemani, & hortum illum, primam dolorum filij sui palæstram ingrediens, & ad comites benignè conversa: Hic ille est, agebat, fatalis hortus, scena horroris atque angoris; ubi Jesus meus tristitiâ, &